

om, at han ad administrativt Bei vilde forandre det Uretfærdige, som var begaaet, men jeg fik dog det Indtryk, at han vilde gjøre Noget. Dette Noget er imidlertid ubeblevet, og jeg skal derfor minde den nuværende høitærede Finantsminister derom, haabende, at der virkelig vil kunne gjøres Noget. Cirkulæret af 1868 bestemmer som bekendt, at Sogneraadet 2 Gange aarlig, ved Udgangen af Januar og ved Udgangen af Juli, skal indberette til vedkommende Branddirektør, hvormange Ider i vedkommende Kommune driver fri Næring; men derved er det netop, at Forvirringer opstaa; thi for det Første blive disse Opgivelser altid mere eller mindre ungiagtige, og hvad der er værre, det er, at hvad man eet Sted anser for fri Næring, anser man et andet Sted ikke for at være det; eet Sted anser man saaledes Kreaturhandel derfor, og følgende beskattes den, men i en anden Kommune beskattes den ikke? Væde Medlemmer ville vist imidlertid indrømme, at den Stat, som ikke i sig selv vilde være trykkende, bliver det, naar Vedkommende, der beskattes, mærker, at Andre, der arbejde under samme Forhold, ikke beskattes; da bliver Skatten først trykkende og giver Anledning til megen Misforholdelse. Min Bøn til den nuværende høitærede Finantsminister vil derfor være, at han vil tage under alvorlig Overveelse, om der ikke kan gives bestemte Regler — og det maa der kunne — med Hensyn til, hvad der anses for fri Næring. Jeg kunde nævne mange andre mere eller mindre store Urigtigheder. Jeg vil saaledes nævne, at man eet Sted anser f. Ex. Frissolevesenet, Høstsolevesenet for fri Næring og beskatter den, men andre Steder ikke; ja, en Kommunalbestyrelse skal — efter hvad jeg har hørt og set af Landsthingsforhandlingerne — endog rent ud have svaret, at det ligger udenfor Sogneraadets Omraade at give de paagjældende Indberetninger, og derfor har den vedkommende Kommune i en Række af Aar været aldeles fritagen for at svare Bygningsafgift. I saa Henseende maa der ganske vist kunne gjøres Noget ad administrativt Bei. Det vil erindres, at jeg ifjor, da vi behandlede et lignende Lovforslag, stillede et Forslag om, at Uretfærdigheden angaaende det blandede Erhverv blev hævet derved, at de Paagjældende kun kom til at erlægge Bygningsafgift, der svarede til, hvad vedkommende Erhverv indbragte dem. Forslaget forkastedes vel, men der var dog et ikke ubetydeligt Mindretal, som stemte derfor, og jeg tror, at den væsentligste Grund til, at det blev forkastet, var Hensynet til, at den daværende Finantsminister modsatte sig det. Det skulde glæde mig, om den nuværende Finantsminister vilde gaa ind paa et saadant Forslag, hvorved han vilde borttage Grunden til en Demoralisation, der er tilstede i Befolkningen. Saa vidt jeg veed, bruger man nemlig nu den Praxis, at en Mand, der godtgjør, at det bygningsafgiftspligtige Erhverv, han driver, ikke er hans Hovednæring

fritages for Afgiften, men derfor række og strække Alle sig paa alle Leder og løbe til Autoriteter og Underautoriteter for at faae en Erklæring fra disse om, at det kun er en lille Del af deres Næring, de faae ad denne Bei. Jeg mener, at der ikke er noget Urigtigt i, at den Paagjældende, selv om det særlige Erhverv kun giver ham en mindre Del af hans Indtægt, kommer til at svare af den; derved bortfiernes ogsaa denne Anledning til større og mindre Urigtigheder. Det skulde derfor glæde mig, om den ærede Finantsminister netop paa dette Punkt, hvor jeg tror, at Skoen trykker haardest, og hvor Forholdet giver Anledning til stor Misforholdelse, vilde være behjælpelig med at komme ud derover. — I Dvrigt kan jeg ikke andet end sige, at jeg anser det foreliggende Forslag for at indeholde et lille Fremskridt, og derfor skal jeg heller ikke være med til at lægge det Hindringer i Veien. Jeg siger dog kun dette paa den Betingelse og under den Forudsætning, at man, som jeg vil haabe, ingenlunde lader sig affpise hermed, men vedbliver atter og atter at drage Sagen frem, indtil vi kunne faae en hel Omordning af den; thi det kan ikke negtes, at man, selv om vi faae hele det foreliggende Forslag, derved kun vrører ved Oudet i Loppen, men ikke i Roden. Paa enkelte Steder forekommer der endog større Uretfærdigheder, netop i Kraft af Lovforslaget. Jeg skal saaledes nævne, at en Mand, der har en Grund paa 121 Kvadratalen, ikke kan blive fri; men naar Nogen vil bygge fra Nyt af, kan der tages Hensyn dertil; derved kommer Uretfærdigheden frem. Det kan heller ikke negtes, at jo større en Familie er, desto større Leilighed behøver den, men det at have en stor Familie er just ikke altid Tegn til, at man er i Stand til at betale en betydelig Skat; det er snarere det Modsatte, og i saa Henseende gjør Lovforslaget altjaa ikke noget Fremskridt. Jeg betragter dette Forslag kun som en ganske midlertidig Lempelse imod Nogle, ja, jeg kan gjerne sige imod ikke saa Faa, idet jeg antager, at $\frac{2}{5}$ ville blive fri — ikke efter Summerne, men efter Antallet, thi det er væsentlig de smaa Summer, som blive fri —, men naar en Gang i Fremtiden Sagen skal endelig omordnes, naar en Revision af Bygningsafgifterne kommer paa Bane, ser jeg allerhelst, at man vil gaa den Bei, at man tager Hensyn til Næringen. Jeg ønsker ikke, at man vil gaa den Bei, som den ærede daværende Finantsminister antydede i Cirkulæret af 3die Januar 1872, at han vilde gaa, nemlig at paalægge en Skat paa alle Landbygninger overhovedet; thi jeg tror, at vi have faaet nok af den Slags faste Skatter; det er vistnok ikke den Bei, man skal gaa. Heller ikke er det den Bei, som en endnu ældre Finantsminister har foresøgt at gaa — jeg tror, det var i 1867 —, men som ogsaa blev saa tilbørlig tilbagedøist, at jeg ikke haaber, den oftere vil blive foresøgt. — Hvorvidt man i Dvrigt kan bygge paa det op-